

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Aeger Ignatius aduentu suo Simonem sanat ægrotum. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

diuersis vrbs plateis, clara primum magnaque voce clamare incipiunt: homines pileis manu ostensis ac circumactis conuocant; & ad cōcionem audiendam inuitant. Congregatum populi multitudine, verba faciūt, de vitiorum scēditate, de virtutis pulchritudine, de mundi contemptu, de diuini in nos amoris magnitudine, de reliquis rebus, quæ ad peccati seruitutem declinandam, ad bonam beatamque vitam persequendam cōducunt. Sermo illorum indifertus quidem erat, atque impolitus: & quod Italici sermonis rudes tum essent, ex plurimarum linguarum commixtione cōflatus; at pius, & eruditus, & quasi malleus conterens petras. Quare et inconditis quidem verbis magna tamen morum emendatio est consequuta.

Hier. 23.

*ÆGER IGNATIUS, ADVENTU
in suo Simonem curat aegrotum.*

CAPVT IX.

DVM in his operibus versatur Ignatius, atque omnibus animi corporisque viribus in Dei gloriam, sui que ludibrium incumbit, V
ceti

etia, fractus laboribus, in febrim incidit. Pater item Laines morbo tentatus est: eodemq; ipso tempore Simon etiam Rodericus Bassani (quod oppidum à Vicetia itinere ferè vnus diei abest) grauius affectus erat. Cùm autem Simonis morbus ingrauesceret, lethalisque videretur, ea de re nuncium Ignatius accepit: atque è vestigio, & quidem eo ipso tempore febre laborans (Laine egrotante in pauperum Xenodochio relicto) pedibus se iuineri, vna cum Petro Fabro Bassanum versus dedit, eo ardore animi, ea pedum celeritate, vt Faber antecedentem Ignatium, & lōgo interuallo præeuntem assequi vix posset. Cùm aliquantulum processisset, è via paululū Ignatius deflectit: preces Deo pro Simonis salute fundit: centior à Deo sit de futura hominis sanitate. Ex oratione porro surgens, Fabro dicit: Non est, Petre, quod nūc quidem de Simonis incolumitate tam anxie laboremus: neque enim hic morbus, qui illum grauius vexat, etiam extinguet. Ad Simonem cūm venisset, in lecto iacentem, ægritudinisque vi penè consumptum, hominem amplexus: Nihil est, inquit, Simon, quod timeas, sanabere: atq; ita

conualuit. Et hoc quidem Ignatii factū Petrus Faber illius itineris comes, vbi Vicetiam rediit, Patri Laini, Lainnes mihi ita narrauit, quemadmodū a me expositum est. Pater autem Simon quamdiu vixit, & agnouit & prædicauit hoc beneficium.

Bassani erat Antonius quidam, natione Italus, qui in edito colle extra oppidum, vbi templum quoddam S. Viti est, & iucundissimus amœnam vallem fluminis Meduaci irrigantis prospectus, solitariam vitam colebat. Erat autem Antonius vir senex & grandæuus, priscae seueritatis, illiteratus quidem, sed candidus, & insigni sanctitatis opinione, qui moribus, & etiam ipso aspectu magnum illum Antonium nobis, aut Hilarionem alium quem referebat. Noui ego ipse postea hominem. Hic Antonius, cum Ignatium nihil eximium præ se ferentem haud magnifaceret, imò verò in corde suo imperfectum duceret: oratione aliquando impensè deditus, ipsum per speciem, Domino demonstrante, vultum excessum atq; admirabilem esse cognouit, & ad multorum salutem celo demissum: cœpitque illum perire sui, seq; ac suum iudicium graui

repi

reprehendere, sicut ipsemet postea falsus est. Antonij igitur vitæ admiratione captus, quidam ex patribus decem Bassani cum esset, & vna Ignatius, fluctuare cepit, & addubitare, foret ne Deo gratus, ac sibi vtilius, inceptum vitæ cursum persequi, an ad Antonium sese transferre, & contemplationi vacantem, cælestem vitam, & abstrepitu hominum curisque vacuam traducere. Quarum cogitationum aculeis, cum diutius pungeretur, domo egressus aliquando, ad Antonium ire constituit: vt cum illo videlicet consilia communicaret. Progredienti, vir quidam terrifico aspectu, vultu minaci armatus occurrit, districto gladio in via consistens. Hominis aspectu percussus. Pater resistit primum; deinde vt se collegit, ire perrexit, sed ille minitabundus & ferox impetum facit, & vt erat gladio vagina educto ipsum insequitur. In pedes se noster quantum potuit coniecit, & pauens fuga suæ salutis cepit consulere. Fugientem illum armatus homo aliquādiu persequutus est, videntibus incolis, & mirantibus nostrum fugientem ac trepidantem: insequentem alterum non videntibus. Tandem rei nouitate

tate anxius, metu exanimatus, diuturno cursu & fatigatione anhelans, domum, vbi Ignatius erat, festinus irumpit. Ad quem statim Ignatius, Ita ne N. inquit vacillas: *Modicæ fidei, quare dubitasti?* Quæ diuinæ voluntatis significatio omnem dubitationem Patri sustulit, & obfusam animo caliginem dispulit. Hoc ipse qui vidit, qui passus est, sibi euenisse narravit.

ACADEMIAS ITALIÆ INTER SE DISTRIBUUNT, & ADEUNT.

CAPVT X.

Post leues illos nostrorum Patri excursus, Vicetiam omnes ad Ignatium conuenerunt: quæ ciuitas magnopere illius, sociorumq; vita & doctrina fuerat permota. Quocirca, in qua ciuitate tres pane tantum & aqua vitam initio vix tolerabant, & à vicinis pagis victum mendicare cogebantur; ea demum vndecim in vnum congregatis, omnia necessaria abunde suppeditauit. Fecerant noui sacerdotes primum sacrum, præter vnum Ignatium. In hoc conuentu, vbi Hierosolymam nauigandi spem extrahi longius vident, illustres aliquot ac celebres Italiae